

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla Pulayné dr. Tóth Andrea ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Knipl Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. október 27. napján kelt 6.G.40.638/2008/25. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékfeljegyzési jogára tekintettel fizessen meg az államnak az állami adóhatóság külön felhívására 322.700,- (Háromszázhuszonkettőezer-hétszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2007. augusztus 18-a és szeptember 18-a között 16 alkalommal végzett az alperes írásbeli megrendelése alapján személyszállítást autóbusszal. Az ezzel kapcsolatos számlákat az alperes kifizette. A felperes 2007. szeptember 28-a és október 5-e között 11 db számlát bocsátott ki az alperes mint vevő felé, összesen 5.878.197,-Ft-ra, az általa végzett személyszállítási tevékenységgel összefüggésben.

Mivel az alperes ezen számlákat nem fizette ki, ezért a felperes 2008. február 18-án fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, amelyben 5.878.197,-

Ft tőke és az egyes részösszegek után a számlák esedékességétől a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamat és a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes az ellentmondásában a tizenegy számlából három számlát, 417.046,- Ft-ot, 60.150,- Ft-ot és 22.650,- Ft-ot, elismert, ezt meghaladóan a követelést alaptalannak tartotta. A felperes állítása szerint a negyedik számlából 56.350,- Ft, míg az ötödik számlából 125.000,- Ft kifizetésre került.

A felperes az alperes elismerésére és fizetésére tekintettel a keresetét 5.378.381,- Ft-ra és járulékaira leszállította. Arra hivatkozott, hogy a felek között szóbeli megegyezés jött létre személyszállításra, a feladatok elvégzésére **T.Zs.** vezénylő adott utasítást és az alperessel kapcsolatban állt **Ó.Z.** üzletág igazgató is. A különjáratí menlevelek alapján állította össze az alperesnek végzett fuvarokat, mely tartalmazta az érintett autóbusz rendszámát és az autóbusz nevét is. A felek közötti üzleti kapcsolat bizonyítására hivatkozott az alperes 2007. szeptember 3-i levelére, amelyből megállapítható, hogy az ... forgalmi rendszámú autóbuszon augusztus 22-e és augusztus 25-e közötti időszakban az alperes fedezte a járművezetők, a tankolás és az autópálya díját és a parkolás költségeit is. Utalt rá, hogy a negyedik és az ötödik számlából az alperes részösszegeket teljesített, ami álláspontja szerint azt jelenti, hogy a számlák összegszerűségét nem vitatta. Az alperes az általa küldött számlákat nem kifogásolta, nem is küldte vissza és peren kívüli egyezség keretében hajlandó lett volna 3.000.000,- Ft-ot megfizetni. Előadta, hogy **T.Zs.** munkatársának a felperes 2007. októberében bevétel elszámoltatási és okmánykezelési hiányosságok miatt felmondott.

Az alperes az ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperessel a perbeli személyszállítással kapcsolatban nem állt szerződéses jogviszonyban, az alperes ügyvezetője csak tolmácsként működött közre a felperes és különböző román személyek között, ezért azt sem tudta megjelölni, hogy ki kötött ténylegesen szerződést a felperessel. Előadta, hogy a peres felek között voltak fuvarszerződések, de azokat mindig írásban kötötték meg a felek és az ellenértéket az alperes minden esetben megfizette. Tagadta, hogy az általa állított befizetések az alperes teljesítette volna, mivel ezeknek a könyvelésében nincs nyoma. A felperes tájékoztatása szerint a befizetések készpénzzel történtek, ugyanakkor az alperes fizetési gyakorlatának megfelelően mindenkor átutalással teljesítette a felperesnek a fuvardíjat, amiről részletes nyilvántartást is vezetett.

Az elsőfokú eljárás alatt sor került **V.T.**, **T.Zs.**, **Ó.Z.**, **B.T.**, **M.M.** tanúk meghallgatására, valamint okiratok becsatolására. A tanúvallomásokra figyelemmel a felperes kérte **T.Zs.** tanúvallomásának figyelmen kívül hagyását, mivel nyilatkozata ellenére a felperessel folytatott munkaügyi per miatt nem tud elfogulatlan tanúvallomást tenni. Vallomása nem tükrözi a felperes működési szabályzata szerinti előírásokat, mivel a felperesnél nem szokásos eljárás a tanú

által ismertetett pénzátadás, a megrendelések szóbeli elfogadása, a buszvezénylések szóbeli elrendelése. Mindezt **Ó.Z.** tanúvallomása is megerősítette.

A Fővárosi Bíróság a 2009. október 27. napján kelt 6.G.40.638/2008/25. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 228.952,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a felperes a keresetét arra alapította, hogy közte és az alperes között 2007. augusztusában és szeptemberében személyszállítási szerződések jöttek létre, melyet teljesített, de az alperes a kialakult díj megfizetésével adós maradt. Az alperes tagadta, hogy a felperessel az állított tartalmú szerződéseket megkötötte volna, arra hivatkozott, hogy ügyvezetője részint tolmácsolt, részint közvetített a külföldi megbízók és a felperes között.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a személyszállításra vonatkozó szerződés írásban és szóban is megköthető. A perben nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy írásban szerződés jött volna létre a felek között a perbeli követeléssel kapcsolatban, ezért a szóbeli szerződés létrejöttének vizsgálata volt a per tárgya. A perben nem vált vitássá, hogy az alperes részéről, annak ügyvezetője járt el a felperes által állított szerződésekkel összefüggésben, aki telefonon tartotta a kapcsolatot a felperest képviselő **T.Zs.**tal. Abból a körülményből, hogy 2007. szeptember 3-án az ügyvezető az alperes nevében nyilatkozva rögzítette az egyik szállítás kapcsán általa nyújtott előlegezés tényét, az elsőfokú bíróságra arra következtetett, hogy a közvetítői tevékenységet ténylegesen az alperes és nem az ügyvezető mint magánszemély végezte.

A felperes részéről eljáró **Ó.Z.** tanú tagadta, hogy a perbeli szerződéseket megkötötte volna az alperessel, mert ez előadása szerint **T.Zs.** felperesi dolgozó önálló hatáskörébe tartozott. **T.Zs.** vallomása szerint viszont ő nem kötött szerződést az alperessel. Az, hogy a perbeli esetben a felperes nevében **Ó.Z.** vagy **T.Zs.** volt-e jogosult dönteni a buszmegrendelések teljesítéséről, a per eldöntése szempontjából irreleváns. A perben nem volt vitás, hogy **Ó.Z.** **T.Zs.** felettese volt. **Ó.Z.** vallomása szerint **T.Zs.** a perbeli szerződések megkötése szempontjából önálló döntésre volt jogosult. A felperessel szerződő másik fél előtt, **T.Zs.** - függetlenül attól, hogy a felperes szervezeti és működési szabályzata miképpen rendelkezik erről a kérdésről - nyilvánvalóan önállóan jogosult volt a megrendelések elfogadására, amit felettese megerősített tanúvallomásában. **B.T.**, **M.M.** tanúk vallomása szerint **T.Zs.** intézkedett a buszok kiállításáról, illetve az ellátmány kiutalásáról. Ugyanakkor a rendelkezésre álló adatok szerint a felperesi szolgáltatás ellenértékét nem **T.Zs.** szabta meg, ezt **Ó.Z.** tanú sem állította. **Ó.Z.** tanúvallomása szerint a teljesített utakról a számlákat maga szignálta, ez az ő jogköre volt.

Mindezeket összességében értékelve az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy akár **T.Zs.**, akár **Ó.Z.** adott engedélyt a fuvarokra, az mindenképpen a felperes nyilatkozatának minősült.

A felperes hivatkozott rá, hogy **Ó.Z.** tanúvallomása szerint a perbeli fuvarokat a felperes az alperesnek teljesítette. **Ó.Z.** a tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy az alperesnek történik a teljesítés. Vallomásából ugyanakkor az is kiderül, hogy neki nem is kellett tudnia, kivel szerződik a felperes, miután erre - vallomása szerint - **T.Zs.** önállóan volt feljogosítva. **T.Zs.** tanúvallomása szerint viszont a szerződés -

igaz szerinte **Ó.Z.** jóváhagyásával - nem az alperessel, hanem mással jött létre, az alperesi ügyvezető csak tolmácsolást, közvetítést végzett, azaz a vallomások a felperes fenti állítását nem igazolták.

A két sofőr tanú tolmácsnak nevezte az alperesi ügyvezetőt és elmondta, hogy az út során az utasítást a járművön lévő ún. parancsnoktól kapták, akinek az alperesi ügyvezető szükség esetén tolmácsolt. **T.Zs.** tanúvallomása a fentiekkel összecsengett. Ugyanakkor **Ó.Z.** saját vallomása szerint is csak **T.Zs.**tól tudta meg az alperesi ügyvezető elérhetőségét, illetve ő vele személyesen csak később, a teljesítést követő időszakban találkozott, tehát a szerződéskötések időszakában személyes tudomása semmiről nem lehetett.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság **T.Zs.** tanúvallomását hitelt érdemlőnek fogadta el azzal, hogy a felperes szervezetén belüli döntési hatáskörök vizsgálatát mellőzte, mivel az a per eldöntése szempontjából irreleváns volt.

A fentiek alapján, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint **T.Zs.**, **B.T.** és **M.M.** tanúk vallomásából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a perbeli szállítások lebonyolítására nem kötött szerződést a felperessel, az ügyben közvetítőként, tolmácsként járt el, ellenszolgáltatást e tevékenységéért a felperestől nem kapott.

T.Zs. tanúvallomása szerint tudott arról, hogy az alperesi ügyvezető közvetítőként jár el, ebből következik, hogy kizárt az, hogy a felperessel az alperes köthetett volna a perbeli ügyletekre vonatkozóan szerződést.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy **M.M.** és **B.T.** tanúk vallomásából, valamint az alperes előadásából is kitűnt és ezen előadást a felperes sem cáfolta, hogy a felperes járművezetői nem indulhattak úgy útnak, hogy a buszra ne kellett volna indulás előtt kitöltött megrendelő nyomtatványt készíteni, mivel ez a sofőr, tanúk által teljesített úton a buszon volt és ezért nem került sor a menetlevelek hátoldalán a megrendelő személyének a kitöltésére.

A perben nem vált vitássá, hogy ugyanezen időszakban a felperes és az alperes között személyszállításra számos szerződés jött létre, és minden esetben sor került megrendelőlap kiállítására, de ezen esetekben az alperes valamennyi szerződés teljes díját megfizette a felperesnek. Önmagában az a körülmény, hogy az alperesi ügyvezető - előadása szerint magánszemélyként - valutát biztosított egy általa közvetített út elindulásakor, még nem enged következtetést a peres felek közötti szerződés létrejöttére, annál kevésbé, mert ezt az összeget az alperesi ügyvezető nem vitásan harmadik féltől visszatérítésként utóbb megkapta. A felperes hivatkozott arra, hogy egyes követeléseire az alperes részteljesítéseket nyújtott, ezzel összefüggésben az alperes azt állította, hogy ezek csupán a szerződést ténylegesen megkötő személyektől származó fizetések, melyek közvetítésére felkérték. Az alperes ezen előadását **T.Zs.** tanúvallomása megerősítette, ezért e körülmények nem voltak a peres felek közötti szerződés létrejötte bizonyítékának tekinthetők.

Mindezekre tekintettel a felperes keresetét elutasította.

A felajánlott további tanúk meghallgatását mellőzte, mivel az szükségtelennek mutatkozott, mert a felperes által nyújtott szolgáltatások elvégzése a perben nem volt vitás, csak az erre vonatkozó szerződés peres felek közötti megkötése, erre vonatkozóan viszont a többi tanútól érdemi vallomás nem volt várható.

A felperes az elsőfokú eljárás végén indítványozta, hogy az alperes jelentse be, hogy kinek a javára végezte közvetítői tevékenységét. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az alperesi ügyvezető már személyes meghallgatásán elmondta, hogy nem rendelkezik érdemi információval azokról, akik megkeresték a buszjáratok biztosításának közvetítése végett.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben - annak tartalma szerint - kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatásával az alperes keresete szerinti marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú eljárás során a meghallgatott tanúvallomásokat az elsőfokú bíróság egyoldalúan értékelte, és kizárólag azokat a tanúvallomásokat vette figyelembe az ítélethozatal során, amelyek alperesre nézve voltak kedvezőek. A 2009. július 23-án kelt előkészítő iratban már jelezte, hogy **T.Zs.** tanúvallomását mint elfogulatlan tanúvallomást tekintse tárgytalannak, mivel a tanú és a felperes között per van folyamatban. A tanúvallomásban foglaltak nem fedik a felperes szervezeti és működési szabályzatában foglalt előírásokat sem, mivel olyan eljárási mód, amelyet a tanú a megrendelések szóbeli elfogadására, illetőleg a vezénylések szóban történő elrendelésére nyilatkozott, nem általánosak. Önmagában viszont az a tény, hogy a megrendelések a felperes szervezeti és működési szabályzatával eltérő módon, szóban történtek meg, a megrendelések tényét, illetőleg annak jogszerűségét nem vitathatják. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt is, hogy az alperesi képviselő tárgyalást folytatott **Ó.Z.** tanúval, hogy mindkét fél számára előnyösen lehessen lezárni a perbeli személyszállítás ügyében keletkezett, a felperest terhelő többletköltséget.

Álláspontja szerint az a tény, hogy **T.Zs.** tanú munkaügyi szempontból jogellenesen járt el, nem lehet kihatással arra, hogy a felperest kár érje olyan megrendelések teljesítése kapcsán, amelyben tevékenyen részt vett. Erre vonatkozóan **Ó.Z.** is tett tanúvallomást, amely szerint az alperes részére történt a teljesítés. A sofőrök tanúvallomása abból a szempontból releváns, hogy ők maguk találkoztak az alperes ügyvezetőjével, aki tolmácsként is közreműködött az eljárásban. A tolmácsolás ténye nem zárja ki azt, hogy maga az alperes egyben a felperes megrendelője is volt.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem értékelte kellőképpen azt a tényt sem, hogy ha és amennyiben az alperes közvetítőként működött közre, akkor mely cégek közvetítését végezte. Erre vonatkozóan már az elsőfokú eljárás során indítványozta, hogy az alperes jelentse be, hogy kinek a javára végzett közvetítői tevékenységet, amelyet az elsőfokú bíróság szintén nem tartott a jelen per szempontjából relevánsnak. Tény, hogy a perbeli személyszállítási tevékenység lezajlott, továbbá az is, hogy ezzel összefüggésben a felperesnek jelentős mértékű költsége keletkezett. Tény az is, hogy az elvégzett munka után a kiállított számla alapján sem az alperes, sem pedig az általa meg nem nevezett partnerek fizetést a mai napig az ügyben nem tettek. Ha és amennyiben az alperesi cég közvetítőként járt el, akkor jelen perben, illetőleg a pert megelőzően a személyi szállítási tevékenység elvégzésekor az alperesi képviselő olyan rosszhiszemű magatartást tanúsított, amelynek következtében a felperest jelentős mértékű kár érte.

Az elsőfokú eljárás során hivatkozott már arra, hogy az egyes követelések jogalapját az alperesi cég maga sem vitatta, hiszen részteljesítések befizetésére került sor bizonyos számlák tekintetében, de ezen szerződések alanyai az alperes állítása szerint ismeretlen román cégek voltak, amely személyektől származó kifizetésekre került sor, ő maga változatlanul közvetítőként szerepel. Ugyanakkor az alperes a számlákat befogadta és nem küldte vissza a felperes részére.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és a tanúvallomások okszerű mérlegelése alapján helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem az alperessel kötötte meg a hivatkozott szerződéseket. Erre tekintettel a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékok felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség a fellebbezésben hivatkozottak kapcsán.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a felperes fellebbezése kapcsán az alábbiakra mutat rá. A felperes a fizetési meghagyásban 5.878.197,- Ft és járulékaival terjesztette elő a kérelmét. Az alperes az ellentmondásban három számlán szereplő összeget elismert, ami összesen 499.846,- Ft, ezt követően a felperes a keresetét - ezen összeggel csökkentve - 5.378.351,- Ft-ra leszállította. Ezen túlmenően a felperes hivatkozott még arra, hogy a negyedik számlából 56.350,- Ft, míg az ötödik számlából 125.000,- Ft kifizetésre került az alperes részéről, amit az alperes vitatott, azonban ezen összegekkel a felperes a keresetét nem szállította le, ami azt támasztja alá, hogy nem az alperessel kötötte meg a hivatkozott szerződéseket.

A felperes fellebbezésében tett állításával szemben **Ó.Z.** a tanúvallomásában nem azt mondta, hogy az alperes részéről történt a teljesítés, hanem azt, hogy „Én folyamatosan abban a hiszemben voltam, hogy az utakkal kapcsolatban az alperesi cég a megrendelő. **T.Zs.** sosem jelezte felém, hogy esetleg más lenne a megrendelő”. Ezen túlmenően azt adta még elő a tanú, hogy „Én **V. úrral** - azaz az alperesi ügyvezetővel - voltam kapcsolatba, vele tárgyaltam. Ez az egyeztetés egyszer volt közöttünk, az alperesi ügyvezető eljött hozzám Tatabányára, felkeresett, próbáltunk egy olyan megoldást találni, hogy neki is előnyös legyen a közvetítői tevékenység”.

Ó.Z. ezen tanúvallomása ugyancsak azt támasztja alá, hogy az alperes a perbeli ügyletekkel kapcsolatban nem szerződő félként, hanem kizárólag közvetítőként járt el, amit maga **Ó.Z.** is tudott.

Mindezekre tekintettel **T.Zs.** tanúvallomásának mellőzésére nincs ok, a másodfokú bíróság álláspontja szerint a tanú attól függetlenül tudott elfogulatlan tanúvallomást tenni, hogy a felperessel munkaügyi per van folyamatban, a tanúvallomását a többi tanú vallomása megerősítette.

Jelen perben a felperesnek a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján azt kellett volna bizonyítania, hogy az általa hivatkozott szerződéseket az alperessel kötötte meg, az alperesnek azonban ezzel kapcsolatban semmilyen bizonyítási kötelezettsége nem volt, saját tevékenységét nem kellett bizonyítania.

A felperes által hivatkozottakkal ellentétben az alperes a követelések jogalapját az általa elismert három számlán túlmenően az elsőfokú eljárás során vitatta, és azt is vitatta, hogy a részteljesítések befizetésére az alperesi cég részéről került volna sor. Az a tény, hogy az alperes a számlákat befogadta, és nem küldte vissza a felperes részére, önmagában a szerződéses jogviszony létét nem bizonyítja.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ugyanakkor az alperesnek a másodfokú eljárás során nem merült fel költsége, ezért a másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj vonatkozásában a határozathozatalt mellőzte.

A felperes fellebbezésének eredménytelenségére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az illetékfeljegyzési jogára tekintettel le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket megfizetni az államnak, az állami adóhatóság külön felhívására.

Budapest, 2010. év július hó 8. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő